

Gudstjeneste søndag 5. september 2010 – Flemming Mølhede

Tema: Den uendelige historie

”Vi er som en duft af Kristus, der stiger op til ære for Gud...” 2. Kor. 2; 15

Indledning

Jeg har set frem til gudstjenesten i dag som efter ferie og studiestart markerer begyndelsen på den kommende sæson.

Temaet for i dag og de 2 kommende søndage er ”Den uendelige historie” - hvilket vi har set meget frem til at tage hul på.

Vi en vision om at Inkludere, inspirere og involvere, hvilket vi også vil komme ind på disse søndage.

Vi tror at vi ved at udforske og sætte fokus på vores fælles drøm hjælper hinanden nærmere vores bestemmelse som fællesskab.

Vi har med disse 3 søndage også haft dig i tanke som er ny i KV så at du i dag og de kommende søndage har mulighed for både at høre om vores drømme som fællesskab og derigennem får en god mulighed for at blive introduceret til vores ”åndelige familie.”

I dag handler det således om ”Den uendelige historie” og vores drøm om at inkludere. At blive inkluderet i Guds uendelige historie.

Har i ferien tænkt meget over vores drøm om at inkludere, inspirere og involvere mennesker.

Virkelig magtpåliggende for mig at understrege betydningen af dette.

Det er vores DNA i KV!!

Hvad er det dybest mennesker har brug for i et samfund som vores hvor mange oplever sig isoleret, føler sig ensomme og ikke ser deres egen værdi?

Mennesker, som ikke har fået øje på at Gud har en helt særlig tanke med dem i denne verden, en plads i verdenshistorien?

Det er autentiske relationer!!

Det står knivskarpt for mig at vi som kirke ikke skal søge de seneste trends, men hele tiden søge at være et inkluderende fællesskab med alt hvad vi ejer og har.

Alle trends blegner før eller senere.

Hvis vi som kirke søgte at ride på en bølge af trends vil vi før eller siden falme.

Vi vil i stedet inkludere.

Den dag vi har glemt at inkludere mennesker ved gudstjenesten, i netværksgrupperne, i vores hverdag i det hele taget, har vi ingenting!!

At inkludere er for os derfor ikke en påklistret label, fordi et fællesskab ligesom bør have en vision.

Nej, det er fordi det er en hjertesag for os, som vi tror udspringer direkte fra Guds væsen.

Så mit håb for i dag er at visionen om at inkludere flere mennesker må gribe os på ny, når vi dykker lidt ind i Guds historie med verden.

Mere om temaet om lidt.

Den uendelige historie

Ligesom mange mennesker i dag hver dag står op og gentager den samme trummerum, gjorde Israelitterne det samme for 4000 år siden, som slaver under Farao i Egypten.

For slaven i Egypten er alle dage ens.

Dagen i dag akkurat den samme som i går.

Og dagen i morgen vil blive den samme som i dag.

Man står op, laver mursten til Faraos, og flere mursten, og flere mursten endnu, - og går i seng.

Hver dag en endeløs, monoton og håbløs gentagelse.

Slaven hører ikke længere historiens vingesus.

Alt virker som om Gud har glemt sit folk, og ladet historien gå i stå.

Du og jeg som føler at hver dag er den samme, du og jeg som ikke forventer at dagen i morgen medfører noget nyt, kender til slaveriets udsigtsløse monotoni.

En trist hverdag, uden håb, uden Gud.

Slave under Faraos eller slave af ligegyldighed og formålsløshed.

Hvad er den egentlige forskel?

Slavernes Moses og egypternes Faraos kæmpede frem og tilbage.

Moses insisterede på frihed for slaveriet mens Faraos insisterede på undertrykkelsen.

Kampen indebar en række plager for Faraos indtil han endelig var villig til at frigive slaverne.

En særlig aften skulle dog blive anderledes end alle de andre for alle slaverne.

En helt speciel aften med tydelige instruktioner.

Instruktioner som handlede om et lam.

”Hver generation har brug for en gnist, et ikon der fanger folks opmærksomhed, en begivenhed, der overvinder mange års modløshed og apati. Uanset hvad det er, uanset hvilken begivenhed eller symbol som skubber et folk ud over kanten og ind i fremtiden, vil det ikon blive det definerende symbol af det gode, som lige er begyndt.”

Rob Bell.

Mennesker har brug for et glimt af fremtiden.

Ellers bliver vi bare ved med at lave mursten.

Og hvad var symbolet for slaven under Faraos?

Hvilket billede skulle bære dem ind i Guds uendelige historie?

Symbolet for revolutionen var et lam!!!

Aften før slavernes udfrielse skulle hver familie nemlig tage et lam og smøre blodet på dørstolperne

Når straffen over Faraos om natten kom over alle familiernes førstefødte, ville slaverne gå fri og deres førstefødte blive skånet.

Ved at smøre lammets blod på dørstolperne undgik de Faraos straf!

Men hverken egypternes eller Faraos førstefødte gik fri.

Gud sagde til slaverne: **”I skal spise det i al hast – iført jeres rejsetøj, så I er parat til øjeblikkeligt at begive jer ud på en lang rejse. I skal have vandresko på og vandrestav i hånden, for det er Herrens påskefest.”**

En så besynderlig historie.

Efter mange udmattende plager havde Faraos nu næsten givet op, og så denne sidste instruktion, dette ophold inden udvandringen af Egypten.

Næsten på vej, men i stedet en pause hvor de skulle ofre et lam og spise det, som et rituelt måltid og smøre dets blod på dørstolperne.

Selvom Faraos, datidens supermagt, allerede var tvunget i knæ og folket parat til at rejse.

Lige netop dér stopper historien op med et måltid, med ordene: **”Husk, at disse forordninger er permanente, og skal overholdes af jer og jeres efterkommere i al fremtid. Når I kommer ind i det land, som Herren har lovet jer, skal I fortsætte med at højtideligholde påskefesten.”**

2. Mos. 12; 25.

Tænk sig, et lams blod på dørstolperne blev symbolet for en revolution, et symbol for en historisk udfrielse af et folk i slaveri.

Mere end tusind år senere befinder Israel sig et nyt slaveri, i eksil i Babylon.

De indså at hele skabningen var i eksil, i slaveri, og indså at der skulle mere end et lam til at føre mennesker ud af denne verdens ondskab.

Ondskaben kræver et opgør på en helt ny måde.

Guds førstefødte, Jesus, skulle føre mennesket ud af ondskabens slaveri, ikke ved magt og overtalelse, men ved at ofre sig.

Jesus var et andet slags lam.

Da Johannes Døberen så Jesus komme gående sagde: ”Ser dér, dér kommer Guds lam! Det er ham, der skal bære straffen for hele verden” Joh. 1; 29.

Johannes så at Jesus opfyldte den gamle profeti: ”Han blev pint og mishandlet, men var tavs som et lam, der føres til slagting...” Esajas 53; 47

Som lammets blod på dørstolperne fritog slaverne fra Faraos straf, således fritager Jesu blod på korsets stolpe os for vores straf, og vi går alle fri!!

Og hvad gjorde Jesus aftenen inden sin korsfæstelse?

Han holdt påskemåltid med sine disciple.

Aftenen før menneskehedens befrielse holder han måltid, akkurat som slaverne i Egypten aftenen før deres udvandring.

Jesus løfter brødet og siger: ”Dette er mit kød!”, løfter vinen og siger: ”Dette er mit blod!”

Han ved at der kun er få timer til at han bliver arresteret, tortureret og hængt op på et kors.

Men denne gang bliver Guds egen og førstefødte ikke sparet.

Denne gang er Guds lam Guds egen søn, og intet andet eller nogen andre kan træde i hans sted.

Dengang under slaveriet i Egypten reddede blodet på dørstolperne nogle få.

Denne gang vil blodet på korset redde en menneskehed.

”Han har jo friggjort os fra mørkets magt og ført os ind i sin elskede Søns rige. På grund af Jesu død blev alle vores synder tilgivet, og vi blev erklæret skyldfri”, Kol.1; 13 – 14.

Hans død er mao vores vores udfrielse, vores udvandring af slaveriet.

Hans blod, ikke på dørstolperne, men på os, på mig.

På korset hører vi vingesuset af den uendelige historie.

Blodet er Guds penselstrøg i historien med mennesket.

”For Gud skabte gennem hans død på korset mulighed for fred og forsoning mellem sig selv og alt på jorden og i Himlen.” Kol.1; 20

Den Gud som fra verdens begyndelse gjorde nedslag i historien ved at bøje sig ned over sin skabning og med en kosmisk knuser pustede liv i menneskets næsebor, er en Gud, der i går, i dag og til evig tid er den samme elskende Gud.

En uendelig Gud i en uendelig historie.

Fra først i biblen til sidst i biblen råber Faderen ”Kom!” til mennesket.

Biblen er én lang længselsberetning.

Korset er et kærlighedsbrev fra en evig elsker.

Et brev skrevet med sin søns blod.

Hver gang vi fejrer nadver gennemlever vi historien om Guds inkluderende kærlighed.

Inkluderet i en uendelige historie.

Vi lever livet i brudstykker, lever et fragmenteret liv, og når vi engang imellem fornemmer

historiens vingesus er det fx ved at vi konfronteres med denne verdens elendigheder, som gentager sig (naturkatastrofer, krige, sult, epidemier).

Vi føler vi os uden betydning og uden for indflydelse.

Nogle kæmper med at finde en meningsfuld plads i historien, mens andre for længst har givet op.

Men dybt indeni er vi skabt med en længsel efter at gøre en forskel.

En gnist beregnet til at tænde et bål der lyser op i mørket.

Dybest set er det ikke nok for os at hverdagene flyder sammen mens vi bare laver mursten, og flere mursten endnu.

Vi MÅ gøre en forskel!

Vi skal finde en plads i historiens vingesus!!

Historiens vingesus er korset på Golgata, hvor verden for et kort øjeblik blev svøbt i mørke og var stille.

Selv officeren, ved korsets fod og som havde fået Jesus henrettet, blev stille og derefter overvældet af Guds indgreb i menneskets historie.

Da den romerske officer så alt, hvad der skete, lovpriste han Gud og udbrød: ”Den var i virkeligheden uskyldig”

Tæt på Jesus udvandrede selv han fra sin egen ondskab.

Fra bøddel til lovsanger på under et minut.

Tænk sig hvad blodet kan.

Tænk sig hvor radikalt vi på et øjeblik kan trækkes ind i slipstrømmen af historiens vingesus.

Nadveren har til hensigt at inkludere alle troende i den uendelige histories vingesus.

Ingen, der har oplevet suset, forbliver den samme.

Og når vi alligevel mister for et øjeblik, kalder nadveren os tilbage, og inkluderer os på ny i Guds kærlighed.

Skal vi indplacere os selv og vores livsmening på historiens kronologiske akse skal vi derfor have fat i denne ene begivenhed.

Det er når vi er tæt på hans lemlæstede krop at den uendelige historie brænder igennem med et budskab om fred og forsoning i alle led, mellem Gud og os og os imellem.

Længes du efter at dit liv må være meningsfuldt så stil dig op ved hans kors og lad dig forvandle.

Tag imod invitationen, tag imod Guds ”kom” og lev resten af dine dage i lyset af denne begivenhed.

Det er Jesu død på korset som fortæller om det liv jeg skal leve.

Korset fortæller mig hvordan jeg med mit liv skal bidrage til verdenshistorien.

Ligesom Jesus overgav sig selv overgiver vi også resten af vores liv.

Vi sparer ikke os selv for at vise Guds inkluderende kærlighed.

Vi bliver forvandlet til inkluderende mennesker.

Vi KAN ikke skjule Guds inkluderende kærlighed.

Det kan ses på dig og mig.

Det kan endda lugtes, når et korsmenneske er i nærheden: ”Vi er som en duft af Kristus, der stiger op til ære for Gud, både overfor dem der...” 2. Kor. 2; 15

Når du er i nærheden af et korsmenneske dufter det af inkluderende kærlighed.

Dit sprog inkluderer, dine hænder inkluderer, din tid inkluderer andre mennesker, din tegnebog inkluderer andre menneskers behov, dine bønner inkluderer andre menneskers behov.

Når du er i nærheden dufter det af tro, det dufter af ydmyghed, det dufter af selvopofrelse,

det dufter af tjenester, det dufter af glæde, det dufter af håb, det dufter af formål, det dufter af mening, det dufter af gavmildhed.

Kan være svært at beskrive duften, - men kan sige så meget at det er en helt anderledes duften duften af gode intentioner, reservation og forbehold!

EX: Læste om Bil Gates initiativ som sammen med superinvestoren og milliardæren Warren Buffet har kastet sig ud i kampen for at få alle rigmænd til at forære halvdelen af deres penge væk til velgørenhed

De henvender sig til Amerikas 400 rigeste mennesker.

Warren Buffet har tidligere sagt at hans mål er at give hovedbestanddelen af sin formue væk før han dør.

Han mener at langt de fleste millionærer løbende tænker over hvad der skal ske med deres formue, når de dør, men at de fleste først tager en beslutning meget sent i deres liv.

Lykkes det Bill Gates og Warren Buffet kan det få ret så store positive følger.

Det kan udløse 3,6 billioner kroner.

Allerede nu er 40 milliardærer gået med til at donere mindst halvdelen af deres formue.

Kampagnen hedder ”The giving pledge” - Løftet om et bidrag.

Bill og hans kone Melinda Gates har selv lagt 170 milliarder på bordet til velgørenhed.

Historien melder ikke noget om hvorvidt disse milliardærer er troende eller ikke.

Men jeg fornemmer den samme duft som af troende mennesker, duften af korsmennesker.

Men de troende – som jeg var inde på før - som har besøgt korset regelmæssigt bør vel være de første til at dufte af gavmildhed

Korsmennesket er altid parat til at lade sit eget hjerte bryde for andre om nødvendigt, ligesom Jesus gjorde det for os.

Korsmennesket ved at det koster.

Som det kostede Gud koster det os.

Kirken som sammenlignes jo med hans legeme, skal også betale en pris.

Kirken længes efter at blive svag med de svage.

Mennesker som ikke tidligere troede at de havde noget til fælles finder i kirken ud af at det eneste de nu har til fælles også er det eneste der betyder noget.

I kirken er der ikke længere mure til at adskille os.

Her tænker vi på hvad vi kan gøre for andre, vi forsøger at gå i de andres sko.

Sammen gør vi op med vores gamle fordomme om andre mennesker, fordi vi nu har fået en forståelse for at mennesker er langt mere komplekse, uforudsigelige, intelligente og kreative.

Vi tænker ikke længere sort / hvidt men i farver.

Kirken er på en måde en slags udstilling om det nye menneske.

Kirke ER mennesker.

Det smukke ved at blive en del af en kirke er ved at se dig omkring og tænke efter: ”Hvad har mon denne gruppe mennesker til fælles?”

Svaret er naturligvis at vi er korsmennesker.

En gruppe af mennesker som har været tæt på Jesus kors, og som har hans blod på vores hænder.

Det er det, der binder os sammen!!

Hvis du kommer ind i et rum og mærker at der en ”elefant” til stede, så er elefanten i dette tilfælde vores oplevelse af at være samlet om hans kors.

Som korsmennesker har vi forpligtet os til at tage del i verdenshistorien på en bestemt måde.

Måden er at ofre sig!!

Sammen ofrer vi alt hvad vi har for at mennesker kan komme til at opleve kærligheden fra korset, som gennem historien altid vi kalde mennesker til sig.

Vi skal som der står i Hebræerbrevet: **Lad os tage os af hinanden og opmuntre hinanden til at vise kærlighed og gode gerninger.** Heb. 10; 24

Sammen skal vi forsøge at gøre verden til bedre sted, reparerer det som er ødelagt.

Ved at huske de fattige, de fangne, de glemte.

Korset er invitationen til den nye menneskehed.

En invitation til at ofre sig, at bløde, at åbne hjertet, smøge ærmerne op, og at håbe og tro på at Gud har en plan om at redde verden; - det er dét vi kalder kirke.